

Cristina Cassar Scalia

VANINA GUARRASI

IN DE SCHADUW
VAN DE ETNA

Siciliaanse thriller

Inkijkpagina 5

In de schaduw van de Etna

Cristina Cassar Scalia

IN DE SCHADUW VAN DE ETNA

Vertaald door Rianne Aarts en Annemart Pilon

Voor mijn vader, de beste die ik me kan wensen

‘Ik heb er de beloofde krans gebracht en af en toe ga ik erheen om mezelf dood en begraven te zien. Soms volgt een nieuwsgierige me vanuit de verte; op de terugweg komt hij naast me lopen, glimlacht, en mijn omstandigheden overwegend vraagt hij me: ‘Maar kunt u me zeggen wie u nu eigenlijk bent?’

Ik haal mijn schouders op, knijp mijn ogen halfdicht en geef hem ten antwoord: ‘Wel, beste man... Ik ben wijlen Mattia Pascal.’

Luigi Pirandello, *Wijlen Mattia Pascal*, Querido, 1989,
in de vertaling van Jenny Tuin.

Personages uit de serie

Giovanna ‘Vanina’ Guarrasi, commissaris bij Zware Misdrijven,
recherche in Catania, en haar team:

Carmelo Spanò, hoofdinspecteur

Marta Bonazzoli, inspecteur

Nunnari, inspecteur

Salvatore Fragapane, brigadier

Lo Faro, agent

Hoofdcommissaris Tito Macchia, ook wel de Grote Baas genoemd

Adriano Calí, schouwarts en vriend van Vanina

Pappalardo, hoofdinspecteur technische recherche

Cesare Manenti, onderdirecteur technische recherche

Franco Vassalli, officier van justitie bij Zware Misdrijven

Eliana Recupero, officier van justitie bij Georganiseerde Misdaad

Roberto Terrasini, vervangend officier van justitie bij

Georganiseerde Misdaad

Biagio Patanè, gepensioneerd commissaris en vriend van Vanina

Angelina Patanè, de vrouw van Biagio Patanè

Federico Calderaro, Vanina’s stiefvader

Marianna Calderaro-Guarrasi, Vanina’s moeder

Costanza Calderaro, Vanina’s halfzus

Maria Giulia ‘Giuli’ De Rosa, advocaat en vriendin van Vanina

Bettina, Vanina’s buurvrouw

Luca Zammataro, journalist en de partner van Adriano Calí

Paolo Malfitano, officier van justitie in Palermo en Vanina’s ex

Manfredi Monterreale, kinderarts en vriend van Vanina

Personages uit *In de schaduw van de Etna*

Carlo Alberto Colombo, hoofdcommissaris bij Dienst
Internationale Misdrijven

Labbate, adjudant bij de carabinieri van Taormina
Silvani, officier bij de carabinieri van Taormina

Angelo Manzo, inspecteur bij de recherche van Palermo

Roberta 'Bubi' Geraci, evenementenorganisator
Oreste Parisi, ex-man van Roberta 'Bubi' Geraci

Esteban Torres, Cubaans-Amerikaanse zakenman en fervent
gokker

Xavier Alejandro Torres, gigolo en neefje van Esteban Torres
Juan Torres, de tweelingbroer van Esteban Torres

Luisa Visconti, de weduwe van Esteban Torres
Evelyn Cristallo, de ex-vrouw van Esteban Torres

Manuel Nuzzarello, eigenaar van een vakantieverhuurbedrijf
Fortunato Paparone, zakenpartner van Manuel Nuzzarello

Filadelfo Lavía, beheerder van het huis van Esteban Torres

I.

LELLA CANTON HAALDE HAAR NEUS VAN HET RAAMPJE EN BEKEEK DE foto's die ze met haar telefoon had genomen. Er zaten er een paar tussen die al haar vrouwelijke collega's op Instagram stikjaloers zouden maken. Een strakblauwe lucht, geen wolkje te zien, een perfecte horizon. De afgelopen tien minuten waren onder haar ogen eerst de Eolische eilanden voorbijgetrokken, vervolgens de Straat van Messina en tot slot het prachtigste uitzicht dat ze ooit had gezien. De imposante Etna, zijn zwarte gesteente bedekt met sneeuw en de rookpluim bij de top; het was haast intimiderend.

Het vliegtuig was om halfzeven uit Milaan vertrokken en cirkelde nu rond de vulkaan, heen en weer geschud door windvlagen die de daling naar de luchthaven van Catania vertraagden. Bij elke bocht veranderde het uitzicht uit het raampje: zee, vulkaan, nog een keer de zee, weer de vulkaan.

De piloot kondigde aan dat ze over een paar minuten zouden landen en dat het rustig weer was bij een temperatuur van zes graden Celsius.

Lella had al haar warmere jassen in volle overtuiging thuisgelaten – op Sicilië is het immers altijd lente! –, voelde aan het dunne jasje dat ze als enige jas had ingepakt voor haar eerste zakenreis en verklaarde zichzelf voor gek.

Zodra het vliegtuig de grond raakte, dook ze in de weer-app in de hoop daar geruststellende berichten te vinden, want ze was er bijna zeker van dat de temperatuur overdag wel zou oplopen. Maar nee: minimaal vier, maximaal negen graden. En er kwam ook nog bewolking aan, met kans op buien.

Het farmaceutisch bedrijf waar ze sinds tien jaar als vertegenwoordiger voor werkte in haar regio, de Veneto, had haar gepromoveerd tot regiomanager en haar de enige regio toegewezen die

op dat moment beschikbaar was: het zuiden en Sicilië en Sardinië. Een bijzonder ingrijpende verandering, die ze met tegenzin maar ook zonder enige aarzeling had geaccepteerd. Het waren magere jaren, dus een promotie met flinke salarisverhoging weigeren enkel en alleen omdat ze daardoor moest verhuizen, leek haar bijna immoreel.

Antonino Falsaperla, de Siciliaanse vertegenwoordiger met wie ze reisde, werd wakker door de dreun van de landing.

Als door de bliksem getroffen maakte hij zijn stoelriem los. ‘We zijn er! Ik ga de bagage pakken’, zei hij, en hij stond meteen op om zijn medepassagiers te snel af te zijn en als eerste de bagagebakken te openen.

Lella keek naar buiten. Ze stonden naast een ander vliegtuig geparkeerd en de shuttlebus stond al klaar. Lella begreep niet waarom hij zo’n haast had.

‘We zullen hoe dan ook moeten wachten’, zei ze. ‘Die bus gaat heus niet vertrekken met alleen ons tweeën.’

‘Ik wil in ieder geval in de eerste bus zitten.’ Antonino keek geërgerd op zijn horloge. Ze liepen een halfuur achter op schema. ‘Als ze een beetje *annacare* met die deuren hebben we misschien nog tijd om te ontbijten.’

Lella dacht even na over dat *annacare* en kwam tot de conclusie dat het in het Siciliaans zoiets als ‘opschieten’ moest betekenen.

Antonino haalde de twee rolkoffertjes uit de bakken en trok zijn jas aan: een dikke donsparka met bontkraag, dezelfde jas als waarin hij drie dagen lang het hoge noorden had getrotseerd. Hij liet haar voorgaan naar de uitgang.

Er stond zo’n straffe wind dat het trapje onder hen wiebelde en het was zo koud en vochtig dat Lella al na een paar stappen haar hoofd ijskoud voelde worden. Ze zocht in haar tas naar de wollen muts die daar normaal gesproken in zat, voor het geval dat, in de ijdele hoop dat ze hem er niet uit had gehaald toen ze haar tassen inpakte voor het zuiden. Maar ze had het rigoreus aangepakt.

Het enige Sicilië dat Lella Canton ooit had gekend, was dan ook

het zomerse Sicilië. Een weekje strand in de buurt van Trapani, met een uitstapje naar de Egadische eilanden. Het was elke dag vijfendertig graden geweest en de mussen vielen van het dak. Logischerwijs zou november dan een soort tussenseizoen moeten zijn.

‘Het is normaal nooit zo koud, hoor’, zei een bijzonder verraste Antonino bij wijze van verontschuldiging. Wat een pech: de nieuwe baas komt aan en wat voor welkom krijgt ze van zijn stad? Zo koud wordt het in januari niet eens. Brianza is er niks bij.

De overvolle shuttlebus vertrok met een schok en liet een paar minuten later de helft van de vliegtuigpassagiers uitstappen voor de aankomsthal voor binnenlandse vluchten.

Lella versnelde haar pas om Antonino bij te houden, die zigzaggend de hal door liep. Aan de muren hingen afwisselend reclamedisplays en enorme foto’s van barokke monumenten en schitterende baaien. Aan het einde van de hal hing een gigantische foto van Pirandello, met daarop uiteraard een citaat van hem.

In de aankomsthal was het al een drukte van jewelste, ook al was het nog maar acht uur ’s ochtends. Aan de rechterkant, onderaan de roltrap naar de vertrekhal, stonden tientallen touroperators en chauffeurs borden omhoog te houden en achter de ramen stond een hele rij mensen verwachtingsvol te kijken. Het waren voltallige families, van kleine kinderen tot aan opa’s en oma’s. Een gevoel van menselijke warmte waar zelfs de gereserveerde Lella Canton door geraakt werd, of ze nu wilde of niet.

Antonino Falsaperla werkte in vijf minuten twee espresso’s en twee brioches naar binnen, de tijd die zijn bazin nodig had om van haar verse jus d’orange te nippen. Vervolgens liep hij naar de uitgang, in de richting van de garage waar hij drie dagen eerder de auto had geparkeerd.

Een ijskoude rukwind sloeg Lella in het gezicht en ze probeerde de enige sjaal die ze bij zich had steviger om te slaan.

‘Is het ver lopen?’ vroeg ze, terwijl ze op een drafje over een brede stoep liepen, geflankeerd door een muur vol grote foto’s die

vergeleken bij die binnen in de luchthaven net postertjes leken. Ragusa, Noto, Taormina...

‘Nee hoor, we zijn er bijna’, zei Antonino, en hij wees naar een parkeergarage met twee verdiepingen.

Hij betaalde en ging zijn baas voor naar een ingang met een slagboom. Toen bleef hij staan en keek om zich heen.

‘Waar heb ik de auto nou gelaten... Verdorie, de afgelopen tijd ben ik zo vaak het ene vliegveld in en het andere uit geweest dat ik elke keer dat ik de auto ga halen in de war raak! Maar ik geloof dat-ie hier ergens staat.’

Lella keek hem geïrriteerd aan. Zij begon al te klappertanden en hij stond tijd te verdoen. Bovendien was hij dusdanig dik ingepakt dat hij zo de Noordpool op kon. Gelukkig stonden ze overdekt. Ze sloegen een rij in en liepen die helemaal uit totdat ze bij een grijze Renault Scénic kwamen.

Terwijl Antonino stond te jubelen dat hij de auto zo snel had teruggevonden en de bagage in de kofferbak zette, werd Lella’s aandacht getrokken door een grote donkere sedan met de lichten aan, die scheef voor hen stond geparkeerd.

‘Nou, die heeft lekker geparkeerd’, mompelde ze. Dat zag je ook alleen in het zuiden.

Met haar ogen knipperend vanwege de felle lichten liep ze nieuwsgierig naar de bijrijderskant en wierp een blik naar binnen.

De gil die ze slaakte was tot boven op de Etna te horen.